

Επίκαιρα

Θέματα Συνταγματικού Δικαίου

Υπεύθυνος ύλης: Ξενοφών Κοντιάδης

Μάρτιος 2017, Τεύχος 65

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Ένα κοινοβουλευτικό σύστημα θα σταματούσε τον Trump;» Jack Balkin
- «Η κρίση της Ευρωζώνης», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο κίνδυνος του νεοαζισμού», Χαράλαμπος Ανθόπουλος
- «Κρίση και μέσα ενημέρωσης», Κώστας Χρυσόγονος
- «Όριο ηλικίας των δικαστικών λειτουργών και ενωσιακό δίκαιο», Πάνος Λαζαράτος
- «Αριστόβουλος Μάνεσης: Το Συνταγματικό δίκαιο ως τεχνική της πολιτικής ελευθερίας», Γιάννης Γεράσιμος

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Προγράμματα

- Digital Tools for Inclusion of Refugees, asylum Seekers and Migrants

Εκδηλώσεις

- «Ο Λαός και η Συντακτική Εξουσία στο έργο του E. Sieyès 'Τι είναι η Τρίτη Τάξη;»», 10/3/2017, βιβλιοπωλείο «Επί λέξει»
- «Η Σαρία και ο Μουφτής υπό αμφισβήτηση», 13/3/2017, ΔΣΑ

Εκδόσεις

- Φ. Σπυρόπουλου/Ξ. Κοντιάδη/Χ. Ανθόπουλου/Γ. Γεραπετρίτη (επιστ. δ/νση), ΣΥΝΤΑΓΜΑ: κατ' άρθρο ερμηνεία (Σάκκουλας 2017)

Ένα κοινοβουλευτικό σύστημα θα σταματούσε τον Trump;

Jack Balkin, Καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου, Πανεπιστήμιο Yale

Το σύστημα διακυβέρνησης των ΗΠΑ είναι προεδρικό. Αυτό σημαίνει ότι από τη στιγμή που εκλέγεται, ο Πρόεδρος διατηρεί το αξίωμα για μια τετραετία, εκτός αν μεσολαβήσει θάνατος, ανικανότητα, παραίτηση ή έκπτωση. Η 25η Τροποποίηση επιτρέπει στον Αντιπρόεδρο και στο Υπουργικό Συμβούλιο να απομακρύνουν ένα Πρόεδρο που αδυνατεί να ασκήσει τα καθήκοντά του, αλλά αυτός ο μηχανισμός δεν έχει ποτέ εφαρμοστεί, ώστε να μπορούμε να κρίνουμε πόσο καλά θα λειτουργούσε.

Αντίθετα, σε ένα κοινοβουλευτικό σύστημα ο πρωθυπουργός μπορεί να απομακρυνθεί από το αξίωμά του αν ηττηθεί μετά από πρόταση μομφής, η οποία οδηγεί σε νέες εκλογές. Είναι επίσης πιθανό μια εσωτερική διαμάχη στο ίδιο το κυβερνών κόμμα να υποχρεώσει τον πρωθυπουργό σε παραίτηση ακόμη και χωρίς να γίνουν νέες εκλογές.

Οι πρώτες τέσσερις εβδομάδες της θητείας του Donald Trump, που κορυφώθηκαν με την παράδοση συνέντευξη τύπου της Πέμπτης 16/2, μπορεί να έκαναν τους αντιπάλους του να αναρωτηθούν αν θα υφιστάμεθα αναγκαστικά τις γελοιότητές του για τα επόμενα τέσσερα ολόκληρα χρόνια. Δεν θα ήταν καλύτερα να είχαμε ένα σύστημα που να προβλέπει τη δυνατότητα προτάσεων μομφής; Ο Sandy Levinson υποστήριξε ότι θα έπρεπε να εξετάσουμε το ενδεχόμενο να προσθέσουμε μια τέτοια διάταξη στο Σύνταγμά μας και στο κοινό μας άρθρο για τη συνταγματική δικτατορία, ο Sandy και εγώ αναπτύξαμε πώς θα μπορούσε να λειτουργήσει ένα τέτοιο σύστημα.

Το παράδειγμα του Trump δείχνει τα πλεονεκτήματα ενός συστήματος που προβλέπει την πρόταση μομφής σε σύγκριση με το προεδρικό σύστημα που έχουμε σήμερα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Ένα κοινοβουλευτικό σύστημα θα σταματούσε τον Trump;» Jack Balkin
- «Η κρίση της Ευρωζώνης», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο κίνδυνος του νεοναζισμού», Χαράλαμπος Ανθόπουλος
- «Κρίση και μέσα ενημέρωσης», Κώστας Χρυσόγονος
- «Όριο ηλικίας των δικαστικών λειτουργών και ενωσιακό δίκαιο», Πάνος Λαζαράτος
- «Αριστόβουλος Μάνεσης: Το Συνταγματικό δίκαιο ως τεχνική της πολιτικής ελευθερίας», Γιάννης Γεράσιμος

Θέλω όμως να κάνω κάποιες προειδοποιητικές επισημάνσεις, ειδικά σε σχέση με τον τρόπο εφαρμογής του στην παρούσα κατάσταση. Το βασικό πρόβλημα είναι ότι ο Trump είναι ένας ιδιαίτερα προικισμένος δημαγωγός, και οι δημαγωγοί δεν τα πάνε αναγκαστικά άσχημα στα κοινοβουλευτικά συστήματα. Η ψήφος δυσπιστίας μπορεί να μην αποτελεί αποτελεσματικό μέσο για να σταματήσει ένα δημαγωγό, όπως ίσως θα συνέβαινε με έναν απλά ανίκανο ηγέτη.

Πρώτον, ο Trump έχει φανατικούς οπαδούς σε βαθιά συντηρητικές ρεπουμπλικανικές εκλογικές περιφέρειες και πολιτείες, και οι εκπρόσωποι και γερουσιαστές των περιφερειών και των πολιτειών αυτών το γνωρίζουν. Δεν είναι πιθανό, λοιπόν, να θελήσουν να τον διώξουν, εφόσον πιστεύουν ότι θα τιμωρηθούν γι' αυτό από το τους οπαδούς του Trump στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα. Έτσι, ως σημείο εκκίνησης πρέπει να θέσουμε την παραδοχή ότι δεν είναι καθόλου βέβαιο πως ο Trump θα έχανε σε μια διαδικασία ψήφου δυσπιστίας αυτή τη χρονική στιγμή.

Δεύτερον, ακόμη κι αν ο Trump ηττώνταν σε μια πρόταση δυσπιστίας, θα υπήρχε σοβαρό ενδεχόμενο να κέρδιζε σε μια δεύτερη εκλογική αναμέτρηση ενισχύοντας περαιτέρω τη δύναμή του. Αυτό συμβαίνει επειδή οι εκλογικές περιφέρειες στις ΗΠΑ είναι first-past-the-post. Εξαιτίας της κατανομής του πληθυσμού σε πόλεις και αγροτικές περιοχές και αποτελεσματικού 'μαγειρέματος' των εκλογικών περιφερειών, οι Ρεπουμπλικάνοι έχουν εμφανές πλεονέκτημα στη Βουλή των Αντιπροσώπων. Υπάρχουν σοβαροί λόγοι να πιστεύουμε ότι και στο πλαίσιο ενός κοινοβουλευτικού συστήματος, σε περίπτωση νέων εκλογών οι Ρεπουμπλικάνοι θα ήταν πάλι το πλειοψηφούν κόμμα και ο Trump θα παρέμενε αρχηγός του. Η νέα εκλογική νίκη θα τον οδηγούσε ίσως στο να επιτείνει το σημερινό στυλ διακυβέρνησης και τις πολιτικές που εφαρμόζει. Θα μπορούσε να καταστήσει τα πράγματα χειρότερα και όχι να τα βελτιώσει.

Αυτό το αποτέλεσμα θα μπορούσε να αποφευχθεί αν δεν άλλαζε μόνο το σύστημα σε κοινοβουλευτικό, αλλά αν μεταβάλλονταν και οι κανόνες της εκλογικής αντιπροσώπευσης, για παράδειγμα αν περνούσαμε σε ένα αναλογικό εκλογικό σύστημα. Αλλά και σε ένα σύστημα όπως το Βρετανικό, ο Trump άνετα θα μπορούσε να παραμείνει στο αξίωμά του και να καταστεί ακόμα ισχυρότερος από ό,τι προηγουμένως.

Τρίτον, ο Trump ακμάζει σε συνθήκες χάους και είναι φανερό ότι απολαμβάνει τις προεκλογικές εκστρατείες. Ως νάρκισσος έχει ανάγκη της διαρκούς προσοχής και

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Ένα κοινοβουλευτικό σύστημα θα σταματούσε τον Trump;» Jack Balkin
- «Η κρίση της Ευρωζώνης», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο κίνδυνος του νεοναζισμού», Χαράλαμπος Ανθόπουλος
- «Κρίση και μέσα ενημέρωσης», Κώστας Χρυσόγονος
- «Όριο ηλικίας των δικαστικών λειτουργών και ενωσιακό δίκαιο», Πάνος Λαζαράτος
- «Αριστόβουλος Μάνεσης: Το Συνταγματικό δίκαιο ως τεχνική της πολιτικής ελευθερίας», Γιάννης Γεράσιμος

επιβεβαίωσης που του προσφέρουν οι προεκλογικές εκστρατείες. (Δεν είναι τυχαίο ότι μετά την εκλογική του νίκη οργάνωσε μια σειρά πολιτικών συγκεντρώσεων και ότι αντέδρασε στα προβλήματα που πρόσφατα αντιμετώπισε οργανώνοντας μια ακόμα συγκέντρωση στη Φλόριντα.)

Η ήττα σε μια διαδικασία ψήφου δυσπιστίας απλά θα σήμαινε ότι θα διεξάγονταν νέες εκλογές στις ΗΠΑ. Αυτό στην ουσία θα επέτρεπε στον Trump να περνάει λιγότερο χρόνο κυβερνώντας και περισσότερο χρόνο σε προεκλογική εκστρατεία. Θα τονίζονταν τα ισχυρά του σημεία και όχι οι αδυναμίες του. Θα εδραίωνε την υποστήριξη των φανατικών οπαδών του και θα ενίσχυε ίσως την τάση προς την αυταρχική διακυβέρνηση, η οποία πρόσφατα εμφανίστηκε στην αμερικανική πολιτική.

Το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε είναι ότι ο Trump δεν είναι κάποιος απλά ανίκανος. Είναι δημαγωγός και μάλιστα ιδιαίτερα προικισμένος στη δημαγωγία. Είναι εξαιρετικά αποτελεσματικός στην πολιτική χρήση συμβολισμών και στην πολιτική έκφραση της αγανάκτησης που εκφράζεται στις σύγχρονες προεδρικές προεκλογικές εκστρατείες. Το να ενθαρρυνθεί να διεξαγάγει μια σειρά προεκλογικών εκστρατειών δεν φαίνεται ικανό να τον αποδυναμώσει, αντίθετα θα τον ενίσχυε, ενώ οι υποθέσεις της χώρας θα παρέμεναν σε εκκρεμότητα.

Τέταρτον, σε ένα κοινοβουλευτικό σύστημα η κυβέρνηση Trump θα μπορούσε να καταρρεύσει χωρίς να διεξαχθούν νέες εκλογές. Αυτό θα συνέβαινε αν ηττώνταν σε μια εκλογή αρχηγού κόμματος, όπως έγινε με τη Margaret Thatcher. Όμως, όπως επισημάνθηκε παραπάνω, αυτό δεν είναι πιθανό να συμβεί όσο η βάση του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος τον λατρεύει, όπως φαίνεται σήμερα.

Αυτά δεν σημαίνουν ότι το προεδρικό μας σύστημα είναι τέλειο. Απλά έχει διαφορετικό τρόπο αντιμετώπισης των δημαγωγών. Τους θέτει εμπόδια, τους καθυστερεί και τους καθιστά αναποτελεσματικούς. Σε ακραίες περιπτώσεις μπορεί να τους απομακρύνει με την έκπτωσή τους. Όμως, όπως ισχύει και στα κοινοβουλευτικά συστήματα, αυτό προϋποθέτει ότι το κόμμα του δημαγωγού τον έχει εγκαταλείψει. Και δεν έχουμε φθάσει ακόμη σε αυτό το σημείο.

(επιλογή-μετάφραση: Αλκμήνη Φωτιάδου)

<https://balkin.blogspot.gr, 17/2/2017>

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Ένα κοινοβουλευτικό σύστημα θα σταματούσε τον Trump;» Jack Balkin
- «Η κρίση της Ευρωζώνης», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο κίνδυνος του νεοναζισμού», Χαράλαμπος Ανθόπουλος
- «Κρίση και μέσα ενημέρωσης», Κώστας Χρυσόγονος
- «Όριο ηλικίας των δικαστικών λειτουργών και ενωσιακό δίκαιο», Πάνος Λαζαράτος
- «Αριστόβουλος Μάνεσης: Το Συνταγματικό δίκαιο ως τεχνική της πολιτικής ελευθερίας», Γιάννης Γεράσιμος

Η κρίση της Ευρωζώνης

Ξενοφών Κοντιάδης, Καθηγητής Δημοσίου Δικαίου στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, Πρόεδρος του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου

Τις κατασκευαστικές ατέλειες της Ευρωζώνης έχουν αναδείξει τα τελευταία χρόνια αναλυτές που εκκινούν από εκ διαμέτρου αντίθετες οικονομικές σχολές και πολιτικές θέσεις. Ορισμένοι, όπως ο Αμερικανός νομπελίστας Γ. Στίγκλιτς και ο Γερμανός οικονομολόγος Χ. Β. Ζιν, δεν διστάζουν να υποστηρίξουν ευθέως ότι η νομισματική ένωση έχει αποτύχει και πρέπει να διαλυθεί, τουλάχιστον υπό την παρούσα μορφή. Άλλοι, όπως ο μαρξιστής πολιτικός επιστήμονας Κ. Οφε, θεωρούν ότι το κοινό νόμισμα δεν έπρεπε να έχει υπάρξει, όμως η επιστροφή στην προτέρα κατάσταση θα ήταν καταστροφική.

Θρυαλλίδα για την κρίση της Ευρωζώνης αποτέλεσε η δημοσιονομική-χρηματοπιστωτική κρίση που μεταφέρθηκε το 2008 από τις ΗΠΑ. Η Ευρωπαϊκή Ένωση αποδείχθηκε ανέτοιμη να εφαρμόσει χωρίς καθυστέρηση εκείνες τις πολιτικές που θα επέτρεπαν την έξοδο από την κρίση. Αυτή η ανετοιμότητα συνδέεται με την αποτυχία εμβάθυνσης της πολιτικής και δημοσιονομικής ενοποίησης, που είχε ως ορόσημο την εγκατάλειψη του σχεδίου Ευρωπαϊκού Συντάγματος το 2005 μετά τα αρνητικά δημοψηφίσματα στη Γαλλία και την Ολλανδία. Από την έκβαση των δύο αυτών δημοψηφισμάτων οι ευρωπαϊκές ηγεσίες δεν διδάχθηκαν τίποτα, κρίνοντας από το τσουνάμι δημοψηφισμάτων της τελευταίας διετίας, με κρισιμότερο αυτό που οδηγεί στο Brexit.

Στην Ελλάδα πολλοί, μεταξύ τους και ο σημερινός πρωθυπουργός, εσφαλμένα θεώρησαν ότι οι εταίροι μας στην Ευρωζώνη θα έσπευδαν ανεπιφύλακτα να συνδράμουν ένα υπερχρεωμένο κράτος-μέλος της, προκειμένου να μη λειτουργήσει ως πυροκροτητής κατάρρευσης του ευρώ. Στην πραγματικότητα, στοιχειώδης κατανόηση των συσχετισμών στην ευρωπαϊκή σκακιέρα θα επέτρεπε να γίνει αντιληπτό ότι η χώρα μας, ιδίως από τη στιγμή που προβλήθηκε ευρέως ως μια «μη μεταρρυθμίσιμη πολιτεία», λειτούργησε ως πεδίο μάχης μεταξύ διαφορετικών πολιτικών στρατηγικών για το μέλλον της Ευρωζώνης.

Αυτό το θεμελιώδες σφάλμα των εγχώριων πολιτικών δυνάμεων ενδέχεται να οδηγήσει τη χώρα σε πλήρη απομόνωση σε περίπτωση ριζικής αναδιάρθρωσης της

www.cecl.gr

Επικοινωνία: centre@cecl.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Ένα κοινοβουλευτικό σύστημα θα σταματούσε τον Trump;» Jack Balkin
- «Η κρίση της Ευρωζώνης», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο κίνδυνος του νεοναζισμού», Χαράλαμπος Ανθόπουλος
- «Κρίση και μέσα ενημέρωσης», Κώστας Χρυσόγονος
- «Όριο ηλικίας των δικαστικών λειτουργών και ενωσιακό δίκαιο», Πάνος Λαζαράτος
- «Αριστόβουλος Μάνεσης: Το Συνταγματικό δίκαιο ως τεχνική της πολιτικής ελευθερίας», Γιάννης Γεράσιμος

Ευρωζώνης, μια εξέλιξη που δεν θεωρείται καθόλου απίθανη μετά τις ερχόμενες εθνικές εκλογές στον σκληρό πυρήνα της ΕΕ, δηλαδή σε Ολλανδία, Γαλλία και Γερμανία.

πηγή: «Εθνος» 21/2/2017

Ο κίνδυνος του νεοναζισμού

Χαράλαμπος Ανθόπουλος, Αναπληρωτής Καθηγητής ΕΑΠ

Στην Ελλάδα η δυνατότητα ή όχι της απαγόρευσης των αντιδημοκρατικών πολιτικών κομμάτων είναι ζήτημα ερμηνείας του Συντάγματος και ειδικότερα του άρθρου 29 παρ. 1 Συντ., το οποίο, κατά τη γνώμη μου, που δεν είναι όμως η κρατούσα, ούτε στη θεωρία ούτε στη νομολογία, παρέχει τη δυνατότητα στον κοινό νομοθέτη να εισαγάγει στην ελληνική έννομη τάξη τον θεσμό της -δικαστικής και μόνο- απαγόρευσης των αντιδημοκρατικών πολιτικών κομμάτων.

Στη Γερμανία, όμως, ο θεσμός της απαγόρευσης, το «Parteiverbot», προβλέπεται στο Σύνταγμα (άρθρο 21 παρ. 2) και έχει βρει κατά το παρελθόν εφαρμογή για πρώτη φορά το 1952, με την απαγόρευση του Σοσιαλιστικού Κόμματος του Ράιχ, διαδόχου του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος, και για δεύτερη και τελευταία φορά το 1956, με την αμφιλεγόμενη απαγόρευση του Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας, που είχε ιδρυθεί το 1918 από τη Rosa Luxemburg και τον Karl Liebknecht.

Το 2003 ετέθη ζήτημα απαγόρευσης του νεοναζιστικού Εθνικοδημοκρατικού Κόμματος Γερμανίας (NPD), ωστόσο το γερμανικό Συνταγματικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή και το ίδιο συνέβη για δεύτερη φορά τον Ιανουάριο του 2017, σε μια περίοδο κατά την οποία οι εθνικιστικές, ρατσιστικές, ξενόφοβες και φασιστικές ιδέες κερδίζουν έδαφος στη Γερμανία και την Ευρώπη.

Το παράδοξο είναι ότι το γερμανικό Συνταγματικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι η ιδεολογία, το πρόγραμμα και οι πολιτικοί σκοποί του NPD έρχονται σε αντίθεση προς τις θεμελιώδεις αρχές του γερμανικού Συντάγματος, θεώρησε όμως ότι η πολιτική επιρροή του κόμματος αυτού είναι πολύ μικρή και για τον λόγο αυτόν η ύπαρξή του δεν αποτελεί μια συγκεκριμένη απειλή για το δημοκρατικό πολίτευμα.

Νομίζω ότι το γερμανικό Συνταγματικό Δικαστήριο έστειλε ένα λάθος μήνυμα σε όλη την Ευρώπη: ότι ο νεοναζισμός είναι μια πολιτική ιδεολογία σαν τις άλλες, που έχει και αυτή τη θέση της, ως μια απλή ετεροδοξία,

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Ένα κοινοβουλευτικό σύστημα θα σταματούσε τον Trump;» Jack Balkin
- «Η κρίση της Ευρωζώνης», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο κίνδυνος του νεοαζιζμού», Χαράλαμπος Ανθόπουλος
- «Κρίση και μέσα ενημέρωσης», Κώστας Χρυσόγονος
- «Όριο ηλικίας των δικαστικών λειτουργών και ενωσιακό δίκαιο», Πάνος Λαζαράτος
- «Αριστόβουλος Μάνεσης: Το Συνταγματικό δίκαιο ως τεχνική της πολιτικής ελευθερίας», Γιάννης Γεράσιμος

στην ελεύθερη αγορά των ιδεών.

πηγή: «Έθνος», 15/2/2017

Κρίση και μέσα ενημέρωσης

Κώστας Χρυσόγονος, Καθηγητής Νομικής ΑΠΘ, ευρωβουλευτής ΣΥΡΙΖΑ

Η προσωρινή διακοπή της (ζημιογόνας) έκδοσης των «Νέων» και του «Βήματος» αποτέλεσε μια θλιβερή εξέλιξη για τον Τύπο στη χώρα μας. Πρόκειται για δύο εφημερίδες με ιστορία περίπου ενός αιώνα, που παρέμεναν σε υψηλές για τα δεδομένα της εποχής κυκλοφορίες και διατηρούσαν ένα συγκεκριμένο πολιτικό στίγμα, μέσα από το οποίο συνέβαλαν στη δημοκρατικά αναγκαία πολυφωνία στον Τύπο (αν και τα τελευταία χρόνια το ποιοτικό επίπεδο ιδίως των «Νέων» είχε πέσει πολύ και ενίοτε εκτρέπονταν σε επιθέσεις κατά «ανεπιθύμητων» πολιτικών προσώπων). Στην πραγματικότητα το πρόβλημα δεν αφορά μόνο το συγκρότημα Λαμπράκη, στο οποίο ανήκουν οι δύο εφημερίδες, αλλά τις έντυπες εκδόσεις στο σύνολό τους. Η γενίκευση της χρήσης του Διαδικτύου και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης καθιστά τις εκδόσεις αυτές, κατά ένα μέρος τουλάχιστον, ξεπερασμένες, αφού η ηλεκτρονική διάδοση πληροφοριών και σχολίων είναι πολύ ταχύτερη και φθηνότερη. Οι παραδοσιακές εφημερίδες μένουν πια να απευθύνονται σε ένα ειδικό κοινό, που αναζητά την ανάλυση σε βάθος και σε έκταση και όχι μόνο την είδηση της τελευταίας στιγμής ή τα επιθετικά (συχνά σε σημείο κακοήθειας και ανοησίας) «τιτιβίσματα».

Σε καμία περίπτωση, άλλωστε, δεν πρέπει το Δημόσιο να αναλάβει τη συντήρηση μη βιώσιμων μέσων ενημέρωσης, είτε με απευθείας επιδότησή τους είτε με δανεισμό χωρίς εγγυήσεις μέσω του ελεγχόμενου από αυτό τραπεζικού συστήματος. Και τούτο όχι μόνο επειδή τα δημόσια οικονομικά βρίσκονται στη γνωστή οικτρή κατάσταση, αλλά κυρίως επειδή επιδοτούμενα μέσα ενημέρωσης δεν μπορούν να είναι ανεξάρτητα και καταλήγουν να αποτελούν πρόβλημα για τη δημοκρατία. Συνεπώς στον χώρο του Τύπου οφείλουν να επιβιώσουν μόνο όσοι θα κατορθώσουν, μέσα στις αντικειμενικά πολύ δύσκολες συνθήκες της Ελλάδας της κρίσης, να βρουν ένα μη ζημιογόνο πρότυπο οικονομικής λειτουργίας.

Ευκαίριο θα ήταν, μέσα στο παραπάνω πλαίσιο, να δοθεί μια ευκαιρία στους εργαζόμενους στις δύο ιστορικές εφημερίδες, αν οι ίδιοι (ή έστω η πλειονότητά τους)

www.cecl.gr

Επικοινωνία: : centre@cecl.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Ένα κοινοβουλευτικό σύστημα θα σταματούσε τον Trump;» Jack Balkin
- «Η κρίση της Ευρωζώνης», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο κίνδυνος του νεοναζισμού», Χαράλαμπος Ανθόπουλος
- «Κρίση και μέσα ενημέρωσης», Κώστας Χρυσόγονος
- «Όριο ηλικίας των δικαστικών λειτουργών και ενωσιακό δίκαιο», Πάνος Λαζαράτος
- «Αριστόβουλος Μάνεσης: Το Συνταγματικό δίκαιο ως τεχνική της πολιτικής ελευθερίας», Γιάννης Γεράσιμος

θέλουν να βρουν ένα τέτοιο πρότυπο λειτουργίας με αυτοδιαχείριση. Η πολιτεία θα μπορούσε να συμβάλει προς την κατεύθυνση αυτή θεσπίζοντας το κατάλληλο πλαίσιο, εννοείται όχι μόνο για τον Τύπο αλλά και για όσες ή άλλες υπερχρεωμένες επιχειρήσεις εγκαταλείπονται ουσιαστικά από τους ιδιοκτήτες τους. Σε ορισμένες τουλάχιστον περιπτώσεις θα μπορούσε έτσι να εναρμονιστεί η διατήρηση θέσεων εργασίας με την προστασία των καλώς εννοουμένων συμφερόντων των πιστωτών.

πηγή: «Έθνος» 16/2/2017

Όριο ηλικίας των δικαστικών λειτουργών και ενωσιακό δίκαιο

Πάνος Λαζαράτος, Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών

Το ζήτημα του ορίου ηλικίας, μετά τη συμπλήρωση του οποίου οι Δικαστικοί Λειτουργοί καλούνται να αποχωρήσουν υποχρεωτικώς από την Υπηρεσία τους παραμένει επίκαιρο, ενόψει της, μετ' αναβολή, συζητήσεώς του ενώπιον της Ολομελείας του Αρείου Πάγου την Τετάρτη 8 Φεβρουαρίου 2017. Τούτη η σύγκληση αρμοδίως λαμβάνει χώρα, κατ' άρθρο 14 παρ. 2 και 4 Ν. 1756/1988 (=ΚΟΔΚΔΛ). Αντίθετες και ενίοτε επιθετικές απόψεις δεν έχουν νομικό έρεισμα.

Ήδη έχουν διατυπωθεί από τις ενώσεις Δικαστών αλλά και από συναδέλφους Πανεπιστημιακούς θέσεις περί του ρυθμιστικού περιεχομένου της παρ. 5 του άρθρου 88 του Συντάγματος.

Σε συνέχεια του διαλόγου που έχει ξεκινήσει με επίκεντρο το όριο ηλικίας των Δικαστικών Λειτουργών και προκειμένου να φωτισθεί μία πτυχή του θέματος που δεν έχει ιδιαίτερος αναδειχθεί μέχρι τώρα, τίθεται ο ακόλουθος προβληματισμός:

Τυχόν μεταβολή ή αναθεώρηση της παρ. 5 του άρθρου 88 του Συντ., αλλά και των λοιπών συνταγματικών διατάξεων που αναφέρονται στο όριο ηλικίας των Δικαστικών Λειτουργών θα ήταν συμβατή προς το Ενωσιακό Δίκαιο; Προσωπική πεποίθηση αποτελεί ότι η μεταβολή ή αναθεώρηση της παρ. 5 του άρθρου 88 του Συντ., αλλά και των λοιπών συνταγματικών διατάξεων που αναφέρονται στο όριο ηλικίας των Δικαστικών Λειτουργών, εις τρόπον ώστε να μεταβληθεί ή/και να καταργηθεί η σχετική συνταγματική πρόβλεψη, θα ήταν σύμφωνη με τους κανόνες του Ενωσιακού Δικαίου.

Και τούτο για τους ακόλουθους ιδίως λόγους:

Πρώτον, διότι κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου της

www.cecl.gr

Επικοινωνία: centre@cecl.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Ένα κοινοβουλευτικό σύστημα θα σταματούσε τον Trump;» Jack Balkin
- «Η κρίση της Ευρωζώνης», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο κίνδυνος του νεοναζισμού», Χαράλαμπος Ανθόπουλος
- «Κρίση και μέσα ενημέρωσης», Κώστας Χρυσόγονος
- «Όριο ηλικίας των δικαστικών λειτουργών και ενωσιακό δίκαιο», Πάνος Λαζαράτος
- «Αριστόβουλος Μάνεσης: Το Συνταγματικό δίκαιο ως τεχνική της πολιτικής ελευθερίας», Γιάννης Γεράσιμος

Ευρωπαϊκής Ενώσεως (στο εξής: ΔΕΕ), παγίως γίνεται δεκτό (C-286/12, C-141/11, C-159/2010, C-160/2010) ότι τα κράτη-μέλη διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια στον καθορισμό των μέτρων μέσω των οποίων θα εκπληρωθούν οι σκοποί δημοσίου συμφέροντος. Τέτοιο σκοπό δημοσίου συμφέροντος αποτελεί αναμφισβήτητα και η διασφάλιση της απονομής δικαιοσύνης δια της στελεχώσεως του δικαστικού σώματος με τα κατάλληλα πρόσωπα. Τούτου έπεται ότι κατ' αρχήν κάθε κράτος-μέλος έχει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως αφενός να επιλέξει τον τύπο του κανόνα δικαίου (συνταγματικό ή νομοθετικό) που θα εκπληρώσει κατά τον βέλτιστο δυνατό τρόπο τον δημόσιο σκοπό και αφετέρου να καθορίσει το περιεχόμενο του σχετικού κανόνα δικαίου. Δεύτερον, διότι έκαστο κράτος-μέλος, έχον συνείδηση των ιδιαίτερων κοινωνικών, οικονομικών, δημοσιονομικών και εν γένει πολιτικών συνθηκών που επικρατούν σε αυτό, δύναται να καταλείπει στον Συντακτικό ή, μέσω αυτού, στον Κοινό Νομοθέτη την εξουσία να ορίζει, να μεταβάλλει ή/και να καταργεί το όριο ηλικίας των Δικαστικών Λειτουργών, δίχως τούτο να αντίκειται στο Ενωσιακό Δίκαιο.

Τρίτον, διότι οι κανόνες του Ενωσιακού Δικαίου δεν υποβάλλουν ούτε τον τύπο αλλά ούτε και την ουσία ενός κανόνα δικαίου που ρυθμίζει το όριο ηλικίας των Δικαστικών Λειτουργών ενός κράτους-μέλους. Εφ' όσον, λαμβανομένων υπ' όψιν των ιδιαίτερων πολιτικών και ιστορικών χαρακτηριστικών του, ένα κράτος-μέλος ικανοποιεί τους σκοπούς του δια της μεταβολής ή αναθεωρήσεως του ορίου ηλικίας των Δικαστικών Λειτουργών ή δια της προβλέψεως του ορίου αυτού σε τυπικό νόμο, συμβαδίζει, κατ' αρχήν, προς τις επιταγές του Ενωσιακού Δικαίου.

Τέταρτον, διότι ο καθορισμός του ορίου ηλικίας των Δικαστικών Λειτουργών, καίτοι δεν αντίκειται, κατ' αρχήν, στις οδηγίες 2000/43 και 2000/78, καθώς και στην αρχή της ίσης μεταχειρίσεως και της καταπολεμήσεως των διακρίσεων λόγω ηλικίας, συνιστά εντούτοις παρέκκλιση από την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ηλικίας. Ως παρέκκλιση, λοιπόν, πρέπει να υπαγορεύεται από σκοπούς που συνδέονται με την κοινωνική πολιτική και δη με τους τομείς απασχολήσεως.

Πέμπτον, διότι, εξ αντιδιαστολής συνάγεται ότι εφ' όσον εκλείψει ή παραλλαχθεί ο σκοπός που καθιστούσε αναγκαία την επιβολή ορίου ηλικίας στους Δικαστικούς Λειτουργούς, είναι δυνατή και σύμφωνη με το Ενωσιακό Δίκαιο η επανεκτίμηση του ζητήματος και ενδεχομένως, η αναθεώρηση της οικείας συνταγματικής διατάξεως.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Ένα κοινοβουλευτικό σύστημα θα σταματούσε τον Trump;» Jack Balkin
- «Η κρίση της Ευρωζώνης», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο κίνδυνος του νεοαζιισμού», Χαράλαμπος Ανθόπουλος
- «Κρίση και μέσα ενημέρωσης», Κώστας Χρυσόγονος
- «Όριο ηλικίας των δικαστικών λειτουργών και ενωσιακό δίκαιο», Πάνος Λαζαράτος
- «Αριστόβουλος Μάνεσης: Το Συνταγματικό δίκαιο ως τεχνική της πολιτικής ελευθερίας», Γιάννης Γεράσιμος

Ως τέτοιοι σκοποί δε, έχουν αναδειχθεί η δικαστική ανεξαρτησία, η διασφάλιση ισορροπημένων ηλιακών δομών στους κόλπους της δικαστικής εξουσίας, η διευκόλυνση νέων νομικών να ενταχθούν στον δικαστικό κλάδο και η αποτροπή καταχρήσεως της δικαστικής εξουσίας.

Κρίσιμο είναι διακριβωθεί κατά πόσον ένα κράτος-μέλος έχει απαλλαγεί από παρελθόντα κατάλοιπα και φοβίες που επέβαλαν την πρόβλεψη του ορίου ηλικίας των Δικαστικών Λειτουργών στο Σύνταγμα. Κατόπιν, προϋποτίθεται να διακριβωθεί ότι το κράτος είναι σε θέση να εγγηθεί την εκπλήρωση των σκοπών του, δίχως να χρήζει μόνον (ή και) συνταγματικής περιβολής το όριο ηλικίας των Δικαστικών Λειτουργών.

Ο καθορισμός του κειμένου του Συντάγματος ενός κράτους-μέλους (και κατ' ακολουθίαν, η οριοθέτηση της ηλικίας των Δικαστικών Λειτουργών) εναπόκειται στην ευχέρεια αυτού ως στοιχείο προσδιοριστικό της ταυτότητάς του. Επί τη διαπιστώσει των ανωτέρω, τυχόν αναθεώρηση της παρ. 5 του άρθρου 88 του Συντ., αλλά και των λοιπών συνταγματικών διατάξεων που αναφέρονται στο όριο ηλικίας των Δικαστικών Λειτουργών, εις τρόπον ώστε να μεταβληθεί ή/και να καταργηθεί η σχετική συνταγματική πρόβλεψη, θα ήταν σύμφωνη με τους κανόνες του Ενωσιακού Δικαίου.

στον ιστότοπο: Capital.gr 6/2/2017

Αριστόβουλος Μάνεσης: Το Συνταγματικό δίκαιο ως τεχνική της πολιτικής ελευθερίας

Γιάννης Γεράσιμος, δικηγόρος

«Κάτω από το κείμενο του Συντάγματος βρίσκεται η φλέγουσα κοινωνική και πολιτική προβληματική. Χρέος και ευθύνη της επιστήμης του Συνταγματικού Δικαίου είναι, όχι μόνο να μην την αγνοεί, αλλά και να την αποκαλύπτει». Με αυτά τα λόγια ξεκινούσε κάποτε ο Αριστόβουλος Μάνεσης την εισαγωγή του στην κλασική πλέον πραγματεία του περί συνταγματικού δικαίου. Ο Αριστόβουλος Μάνεσης υπήρξε ένας από τους θεμελιωτές της επιστήμης του συνταγματικού δικαίου στην Ελλάδα και ένας πνευματικός άνθρωπος και ενεργός πολίτης που με τη ζωή, το έργο και τη διδασκαλία του έβαλε όχι μόνο τα στέρεα θεμέλια της περαιτέρω εξέλιξης του συνταγματικού δικαίου στην Ελλάδα, αλλά κατάφερε να αναδείξει την ίδια τη σημασία της πολιτικής ελευθερίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης για την εγγύηση και την εμβάθυνση της δημοκρατίας.

www.cecl.gr

Επικοινωνία: centre@cecl.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Ένα κοινοβουλευτικό σύστημα θα σταματούσε τον Trump;» Jack Balkin
- «Η κρίση της Ευρωζώνης», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο κίνδυνος του νεοναζισμού», Χαράλαμπος Ανθόπουλος
- «Κρίση και μέσα ενημέρωσης», Κώστας Χρυσόγονος
- «Όριο ηλικίας των δικαστικών λειτουργών και ενωσιακό δίκαιο», Πάνος Λαζαράτος
- «Αριστόβουλος Μάνεσης: Το Συνταγματικό δίκαιο ως τεχνική της πολιτικής ελευθερίας», Γιάννης Γεράσιμος

Ο Αριστόβουλος Μάνεσης γεννήθηκε στις 23 Μαρτίου του 1921 στο Αργοστόλι Κεφαλληνίας και σπούδασε νομική στη Θεσσαλονίκη, στο Παρίσι και στη Χαιδελέβερη αναγορευόμενος διδάκτορας του συνταγματικού δικαίου του πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης το 1953. Το 1965 θα εκλεγεί τακτικός καθηγητής στην έδρα του συνταγματικού δικαίου στη νομική της Θεσσαλονίκης, θέση από την οποία θα απολυθεί όμως από τη δικτατορία τρία χρόνια αργότερα λόγω των δημοκρατικών του φρονημάτων, οπότε και θα εκτοπιστεί αρχικά στο Λιδωρίκι Φωκίδας και στη συνέχεια θα καταφέρει να καταφύγει στη Γαλλία, όπου και θα διδάξει δημόσιο δίκαιο στο πανεπιστήμιο της Αμιένης. Μετά την αποκατάσταση της δημοκρατίας θα επιστρέψει στην Ελλάδα και θα διδάξει συνταγματικό δίκαιο στη Νομική σχολή της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας και θα διατελέσει μέλος του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου και της ειδικής νομοπαρασκευαστικής επιτροπής για την εφαρμογή της συνταγματικής αρχής της ισότητας ανδρών και γυναικών τα έτη 1982- 1983.

Στο επίκεντρο του έργου του Μάνεση θα βρεθεί η προσπάθεια του να συγκεράσει την πιστή εφαρμογή της νομικής μεθόδου και των θεμελιωδών δικαιοκρατικών εγγυήσεων που είναι συνυφασμένες με το συνταγματισμό (όπως αυτές αναπτύσσονται στο έργο του: «Αι εγγυήσεις τηρήσεως του Συντάγματος») με μια οξεία ικανότητα κοινωνιολογικής παρατήρησης και βαθιάς κατανόησης και ανάδειξης των κρίσιμων πολιτικών διακυβευμάτων της εποχής του. Στο πλαίσιο αυτό ο Μάνεσης προτάσσει μια αντίληψη του συνταγματικού δικαίου ως τεχνικής της πολιτικής ελευθερίας στην οποία αποδίδει διττό περιεχόμενο. Κατά πρώτον, το Σύνταγμα λόγω της αυξημένης τυπικής ισχύος του και των δικαιοκρατικών εγγυήσεων που το περιβάλλουν μέσω ιδίως της προσήλωσης στη θεμελιώδη αρχή του κράτους δικαίου θέτει φραγμούς στην εξουσία των κυβερνώντων προστατεύοντας έτσι τις ιστορικές δημοκρατικές κατακτήσεις των πολιτών που αποτυπώνονται στο Σύνταγμα. Κατά δεύτερον μέσω των κοινωνικών διεκδικήσεων και της ενεργού άσκησης των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων των πολιτών καθίσταται δυνατή η συμμετοχή στο σχηματισμό της βούλησης των πολιτειακών οργάνων και η μεταβολή του συσχετισμού δυνάμεων που αποτύπωνε το Σύνταγμα προς την κατεύθυνση της κοινωνικής δικαιοσύνης και της εμπάθυνας της δημοκρατίας. Όπως επεσήμαινε κάποτε ο ίδιος ο Μάνεσης: «Η δημοκρατία γίνεται ουσιαστική μόνο όταν η ισότητα και η ελευθερία διευρύνονται και επεκτείνονται, πέρα από το καθαρά νομικο- πολιτικό, και

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Ένα κοινοβουλευτικό σύστημα θα σταματούσε τον Trump;» Jack Balkin
- «Η κρίση της Ευρωζώνης», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο κίνδυνος του νεοναζισμού», Χαράλαμπος Ανθόπουλος
- «Κρίση και μέσα ενημέρωσης», Κώστας Χρυσόγονος
- «Όριο ηλικίας των δικαστικών λειτουργών και ενωσιακό δίκαιο», Πάνος Λαζαράτος
- «Αριστόβουλος Μάνεσης: Το Συνταγματικό δίκαιο ως τεχνική της πολιτικής ελευθερίας», Γιάννης Γεράσιμος

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Προγράμματα

- Digital Tools for Inclusion of Refugees, Asylum Seekers and Migrants

στο οικονομικό και γενικά στο κοινωνικό πεδίο, ώστε να χαρακτηρίζουν την όλη κοινωνική συμβίωση».

Έτσι, η ίδια η ζωή, το έργο και η ακαδημαϊκή διδασκαλία του Αριστόβουλου Μάνεση υπήρξαν συνυφασμένες με την ανάδειξη της καθοριστικής σημασίας της πολιτικής ελευθερίας και του ενεργού ρόλου των πολιτών στην ομαλή λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος. Είναι άλλωστε χαρακτηριστικός της βαθιάς του πίστης στην πολιτική ελευθερία ως αναπόσπαστου στοιχείου και θεμελιώδους προϋπόθεσης της ίδιας της δημοκρατίας ο τρόπος με τον οποίο έκλινε το λόγο του προς τους φοιτητές του το 1968 λίγο πριν την απόλυση του με απόφαση της δικτατορίας λόγω των δημοκρατικών του φρονημάτων. «Όσο μπορώ να διδάσκω το μάθημα του Συνταγματικού Δικαίου θα το διδάσκω ως μάθημα της πολιτικής ελευθερίας. Αν δε το αποψινό μου μάθημα συμβεί να είναι το τελευταίο, θα ήθελα να σας παρακαλέσω να κρατήσετε από τη διδασκαλία μου την ουσία της: τη σημασία της πολιτικής ελευθερίας ως ιστορικής κατάκτησης για την παραπέρα εξέλιξη του κοινωνικού βίου και ως προϋπόθεση για τη γενικότερη απελευθέρωση και καταξίωση του ανθρώπου. Και επειδή θεωρία και πράξη είναι αλληλένδετες, το ουσιώδες είναι να μείνει κανείς ελεύθερος, όρθιος και αλύγιστος απέναντι στους καταναγκαστικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς των κρατούντων. Μην επιτρέψετε να σας εξανδραποδίσουν. Και αν η εξουσία- που τη συμφέρει να έχει παθητικούς και πολιτικά αδιάφορους υπηκόους- σας πει ότι έτσι κάνοντας δεν είστε φρόνιμοι και νοματαγείς πολίτες, αποδείξτε της ότι καλός πολίτης είναι μόνον ο ελεύθερος πολίτης, ο συνειδητός, ενεργός και υπεύθυνος πολίτης». Η ομιλία του αυτή επρόκειτο να αποτελέσει μία από τις πρώτες σημαντικές αντιδικτατορικές εκδηλώσεις και να βάλει τους σπόρους της αφύπνισης των συνειδήσεων της νέας γενιάς που επρόκειτο να αναλάβει το ιστορικό φορτίο του αγώνα κατά της δικτατορίας.

στον ιστότοπο: «Νόστιμον Ἡμαρ» 4/2/2017

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Προγράμματα

- Digital Tools for Inclusion of Refugees, Asylum Seekers and Migrants

www.cecl.gr
Επικοινωνία: centre@cecl.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Προγράμματα

- Digital Tools for Inclusion of Refugees, Asylum Seekers and Migrants

Εκδηλώσεις

- «Ο Λαός και η Συντακτική Εξουσία στο έργο του E. Sieyès ‘Τι είναι η Τρίτη Τάξη;’», 10/3/2017, βιβλιοπωλείο «Επί λέξει»

Το Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ίδρυμα Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου (www.cecl.gr) σε συνεργασία με τη Γενική Διεύθυνση Κοινωνικών Υπηρεσιών και Κοινωνικής Ένταξης της Κοινότητας της Μαδρίτης, το Community of Sant’ Egidio στην Ισπανία, το CARDET και το Πανεπιστήμιο της Λευκωσίας, το Associazione sant’ Andrea στην Ιταλία, το Hildburghauser Bildungszentrum e.V στη Γερμανία καθώς και με την Ένωση Τοπικών Αρχών της Νοτιοανατολικής Περιφέρειας της Βουλγαρίας υλοποιούν, στο πλαίσιο του Erasmus+, το πρόγραμμα “Digital Tools for Inclusion of Refugees, Asylum Seekers and Migrants”. Το έργο έχει διάρκεια 24 μήνες (Σεπτέμβριος 2016-Αύγουστος 2018).

Αντικείμενο του έργου αποτελεί η ενίσχυση της συνεργασίας και της δικτύωσης φορέων στις χώρες που πλήττονται από την προσφυγική κρίση, μέσω της εφαρμογής καινοτόμων και προσιτών πρακτικών στον τομέα της εκπαίδευσης και της κατάρτισης των μεταναστών, των προσφύγων και των αιτούντων άσυλο, με απώτερο στόχο την προώθηση της ένταξης των ομάδων αυτών στην αγορά εργασίας. Μέσω της ανάπτυξης διαδραστικών μαθημάτων και της αξιοποίησης νέων τεχνολογιών και ψηφιακών εργαλείων, το έργο αποσκοπεί στην ενίσχυση των δεξιοτήτων και βασικών ικανοτήτων των ευάλωτων ομάδων, ώστε να μπορούν να ενσωματωθούν αποτελεσματικότερα στις ευρωπαϊκές κοινωνίες.

Αν ενδιαφέρεστε για συμμετοχή στο πρόγραμμα ή για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να επικοινωνήσετε με την Εκτελεστική Διευθύντρια του Ιδρύματος Τσάτσου κυρία Μαρία Μουσουμήτη (centre@cecl.gr)

Εκδηλώσεις

- «Ο Λαός και η Συντακτική Εξουσία στο έργο του E. Sieyès ‘Τι είναι η Τρίτη Τάξη;’», 10/3/2017, βιβλιοπωλείο «Επί λέξει»

Το Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ίδρυμα Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου, με αφορμή την έκδοση του κλασικού έργου του Emmanuel Sieyès «**Τι είναι η Τρίτη Τάξη;**», Μετάφραση: Φροσούνα Στεφοπούλου. Επιμέλεια-Εισαγωγή: Χρήστος Παπαστυλιανός (Εκδοτική σειρά Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου: «Σύγχρονοι Στοχαστές για τη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Εκδηλώσεις

- «Ο Λαός και η Συντακτική Εξουσία στο έργο του E. Sieyès 'Τι είναι η Τρίτη Τάξη;»», 10/3/2017, βιβλιοπωλείο «Επί λέξει»
- «Η Σαρία και ο Μουφτής υπό αμφισβήτηση», 13/3/2017, ΔΣΑ

Δημοκρατία και το Σύνταγμα» εκδ. Παπαζήση, Αθήνα 2016, 159 σελ.)

διοργανώνει δημόσια συζήτηση με θέμα

**Ο Λαός και η Συντακτική Εξουσία στο έργο του E. Sieyès
«Τι είναι η Τρίτη Τάξη;»**

Παρασκευή 10 Μαρτίου 2017, ώρα 19:30
στο βιβλιοπωλείο «Επί λέξει» (Ακαδημίας 32)

Ομιλητές

Στέφανος Δημητρίου, Αναπλ. Καθηγητής Πανεπιστημίου
Ιωαννίνων

Ιφιγένεια Καμτσίδου, Αναπλ. Καθηγήτρια
Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Γιώργος Καραβοκύρης, Ειδικός Επιστήμονας
Πανεπιστημίου Θράκης

Γιώργος Μερτίκας, συγγραφέας - μεταφραστής

Συντονιστής

Χρήστος Παπαστυλιανός, Επικ. Καθηγητής
Πανεπιστημίου Λευκωσίας

∞∞∞∞∞∞∞∞∞

- «Η Σαρία και ο Μουφτής υπό αμφισβήτηση»,
13/3/2017, ΔΣΑ

**Το Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ίδρυμα
Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου**

διοργανώνει δημόσια συζήτηση με θέμα

Η Σαρία και ο Μουφτής υπό αμφισβήτηση

τη **Δευτέρα 13 Μαρτίου 2017** και ώρα **18:00**, στον
Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών (Ακαδημίας 60)

Ομιλητές

Γούναρης Κώστας, πρώην Πρόεδρος Δικηγορικού

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Εκδηλώσεις

- «Η Σαρία και ο Μουφτής υπό αμφισβήτηση»,
13/3/2017, ΔΣΑ

Εκδόσεις

- Φ. Σπυρόπουλου/Ξ. Κοντιάδη/Χ.
Ανθόπουλου/Γ. Γεραπετρίτη (επιστ. δ/νση),
ΣΥΝΤΑΓΜΑ: κατ' άρθρο ερμηνεία (Σάκκουλας
2017)

Συλλόγου Ξάνθης

Ιλχάν Αχμέτ, Βουλευτής

Καλαντζής Γιώργος, Γενικός Γραμματέας Ξρησκευμάτων

Κτιστάκης Γιάννης, Επίκουρος Καθηγητής του
Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης

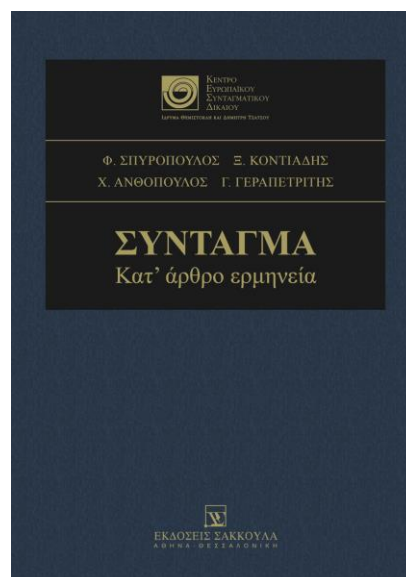
Μουσταφά Μουσταφά, Βουλευτής

Τη συζήτηση θα συντονίσει ο Ομ. Καθηγητής **Χρήστος
Ροζάκης**

∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞

Εκδόσεις

- Φ. Σπυρόπουλου/Ξ. Κοντιάδη/Χ. Ανθόπουλου/Γ.
Γεραπετρίτη (επιστ. δ/νση), ΣΥΝΤΑΓΜΑ: κατ'
άρθρο ερμηνεία (Σάκκουλας 2017)

Με αφορμή την έκδοση του συλλογικού έργου Φ. Σπυρόπουλου/Ξ. Κοντιάδη/Χ. Ανθόπουλου/Γ. Γεραπετρίτη (επιστ. δ/νση), ΣΥΝΤΑΓΜΑ: κατ' άρθρο ερμηνεία (Σάκκουλας 2017), το Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ίδρυμα Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου και οι εκδόσεις Σάκκουλα διοργάνωσαν εκδήλωση με θέμα: «Το Σύνταγμα και η εφαρμογή του στην πράξη», στο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Εκδόσεις

- Φ. Σπυρόπουλου/Ξ. Κοντιάδη/Χ. Ανθόπουλου/Γ. Γεραπετρίτη (επιστ. δ/νση), ΣΥΝΤΑΓΜΑ: κατ' άρθρο ερμηνεία (Σάκκουλας 2017)

αμφιθέατρο του Μεγάλου Διοικητού Θ.Β. Καρατζά, την Πέμπτη 9 Φεβρουαρίου 2017.

Την εκδήλωση τίμησε με την παρουσία του η Α.Ε. ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κύριος Προκόπιος Παυλόπουλος και εκπρόσωποι από τον πολιτικό και νομικό κόσμο, μεταξύ των οποίων η επικεφαλής της δημοκρατικής συμπαράταξης Φ. Γεννηματά, ο τ. Υπουργός Ν. Παρασκευόπουλος, ο τ. Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ Ευ. Βενιζέλος, οι βουλευτές Γ. Μανιάτης, Θ. Παπαθεοδώρου, Γ.-Δ. Καρράς κ.ά., ανώτατοι δικαστές και πρόεδροι Ανεξάρτητων Αρχών μεταξύ των οποίων οι Κ. Μενουδάκος, Ι. Καραβοκύρης, Σωτ. Ρίζος κ.ά. και ο τ. Πρόεδρος της Βουλής κ. Δ. Σιούφας.

Με το έργο αυτό ο νομικός κόσμος της χώρας έχει για πρώτη φορά στη διάθεσή του μια ολοκληρωμένη ερμηνεία άρθρο προς άρθρο του ισχύοντος ελληνικού Συντάγματος, έργο που εκτείνεται σε δύο χιλιάδες σελίδες. Πρόκειται για ένα έργο αναφοράς για τη θεωρία και την πράξη του ελληνικού δικαίου.

Ο Πρόεδρος του ΕΣΡ και τ. Πρόεδρος του Αρείου Πάγου, κ. Α. Κουτρομάνος αναφέρθηκε στη συνταγματική υποχρέωση του Κράτους να προστατεύει τη ζωή των προσώπων που διατρέχουν άμεσο κίνδυνο προώρου θανάτου. Η Αντιπρόεδρος του ΣτΕ κα Αικ. Σακελλαροπούλου ανέδειξε τη θεσμική αποστολή του Συμβουλίου της Επικρατείας ως του κατ' εξοχήν εγγυητή της συνταγματικής νομιμότητας, παρουσιάζοντας τη διαχρονική εξέλιξη της νομολογίας του, ιδιαίτερα σε περιόδους κοινωνικών εντάσεων και οικονομικής κρίσης. Η Αντιπρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου κα Γ. Μαραγκού αναφέρθηκε στον επίκαιρο προβληματισμό για τις αρμοδιότητες του Ελεγκτικού Συνεδρίου και τη συνταγματική τους κατοχύρωση. Ο Πρόεδρος του ΔΣΑ κ. Β. Αλεξανδρής μίλησε για τον ιδιαίτερο ρόλο του ελέγχου συνταγματικότητας των νόμων σήμερα. Όλοι οι ομιλητές επεσήμαναν την τεράστια χρηστική αξία και τη σημασία του παρουσιαζόμενου τόμου για τον νομικό κόσμο.

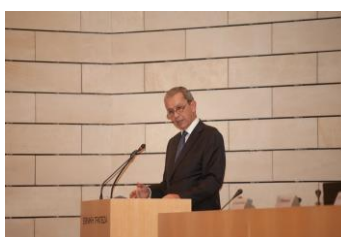

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Εκδόσεις

- Φ. Σπυρόπουλου/Ξ. Κοντιάδη/Χ. Ανθόπουλου/Γ. Γεραπετρίτη (επιστ. δ/ση), ΣΥΝΤΑΓΜΑ: κατ' άρθρο ερμηνεία (Σάκκουλας 2017)

www.cecl.gr
Επικοινωνία: centre@cecl.gr